

HOZZÁSZÓLÁSOK, VITA

Csapody Miklós

Előre szeretném bocsátani, hogy sok tisztelettel és minden bántó szándék nélkül mondom azt, amit mondok: nagyon sok szkepticizmussal hallgattam végig a sok, kiváló előadást. Az előadások mögött valamiféle nagyfokú naiv és tiszteletreméltó lelkesedést érzek, az előadók igen sok okos, elkötelezett, hasznos dolgot mondtak el, és mégis szkeptikus vagyok. Egyszerűen azért, mert ugyanezeket a gondolatokat – és ezt nem először mondom – ugyanezeket az elkötelezett, okos, hasznos, segítő szándékú gondolatokat hallgattuk végig már számtalan esetben az elmúlt húsz évben, hasonló összejöveteleken.

És mi lett mindennek az erőfeszítésnek az eredménye? A választ hadd fogalmazzam egyetlen egy szóval, ami lehet, hogy durván hangzik, de utána majd megmagyarázom: semmi.

Nem olyan értelemben értem ezt a semmit, hogy nem történtek bizonyos pozitív előrelépések, hanem hogy mindezeknek az egyenlege, végeredménye mégis csak annyi, hogy az ország húsz év alatt mindazokon a területeken amelyekről beszéltünk, összességében nem ment előre, sőt lemaradt. Mi lehet ennek az oka, hol van ez a szakadás a sok okos, elkötelezett ember segítőkészsége, munkája, általuk elkészített jelentések, tervek, programok stb. és az eredmény hiánya között? Megint csak nagyon egyszerű választ próbálok adni – és nagyon sajnálom, hogy a miniszter úr közben eltávozott. És nagyon kérek mindenkit, higgye el, én most nem politizálni kívánok. Természettudományokkal foglalkozó szakember vagyok, aki egy nemzetközi nagyvállalatnál dolgozott kutatásban, innovációban, vállalatvezetésben, együttműködve egyetemekkel, akadémiai intézményekkel, kormányzati szervekkel.

Amit mondok, azt teljes mértékben természettudományos ténymegállapításnak szánom, semmi többnek. Egyébként is, amikor a húsz évről beszélek, abban úgylis benne van, hogy álláspontom nem aktuálpolitikai kérdés. Tehát mi lehet az oka az eredmény hiányának? Egyszerűen: mert nincsen döntéshozói elkötelezettség. Hiába keletkeznek az inputok, hiába vannak az elképzelések, javaslatok, ezek nem válnak döntésekké, olyan döntésekké, mely döntések a helyzetet érdemben meg tudnák változtatni. Mért mondom, hogy az eredmény semmi?

Mert Magyarország ma messzebb van attól, a rangsorban lejjebb van ma, minden olyan területen, amiről ma beszéltünk, mint volt húsz évvel ezelőtt.

Akkor mit is tettünk az elmúlt húsz év alatt? Lemaradtunk. Mért maradtunk le? Szeretném ismételni: mert az elképzelések, javaslatokból nem lesz hatékony döntés, nem keletkezik végrehajtási terv, nincs döntéshozói elkötelezettség, hogy igenis belátjuk: ennek az országnak nincs más kitörési lehetősége, mint az innováció, a szellemi képességeknek a hasznosítása. És hogy ez megváltozzon, ahhoz csupán nagyon „egyszerű” döntésekre lenne szükség – persze tisztában vagyok azzal, hogy e mögött igen bonyolult folyamatok vannak – nevezetesen arra, hogy a döntéshozók biztosítsák a feltételrendszert az innovációs tevékenység hatékony, gyors erősítéséhez, hogy Magyarország valóban meginduljon a fejlődés útján. Tudom, most nagyon leegyszerűsítettem a dolgot, azt hiszem, ezt mindenki meg tudja érteni.

De még egyszer hadd ismételjem meg: ha 15 évvel ezelőttre visszamegyünk, és beleképzeljük magunkat ebbe a terembe, nem ugyanezek az állítások hangzottak volna el, mint most? Hogy fontos az oktatás, fontos az innováció, fontos a vállalatok és az egyetemek kapcsolata, a nemzetközi kapcsolatok? És előbbre jutottunk? A téma összességét tekintve: nem. Az a baj, hogy Magyarországon az innovációt, a szellemi készségek hasznosítását, a tudásalapú társadalom felépítését nem képviseli megfelelően magas fórum a magyar döntéshozatali mechanizmusban, és amelyek mégis képviselik, azok erőfeszítései nem hatékonyak, elképzeléseik nem válnak döntésekké – különböző okokból, nem a rossz szándék, nem a felelőtlenség miatt – nem tudják elérni, hogy ténylegesen történjen valami. Ha pedig nem lesz belőle döntés, és nem lesz belőle eredmény, akkor véglegesen le fogunk szakadni. Vegyük észre: ma is ebbe az irányba haladunk. Jó lenne visszafordulni. Új irányt venni. Köszönöm szépen.

Voith András

– Voith András vagyok a Knorr-Bremse-től. Én is egy történelmi visszatekintéssel szeretném kezdeni, de nagyon röviden. A '70-es évek közepén az Audi egy kisvállalat volt, aztán egyszer csak elkezdett embereket odavonzani, mondjuk például a Mercedes-től közel 100 mérnök lépett át egyik napról a másikra az Audiba. Annyira, hogy a Mercedes munkaerő csábítással vádolta az Audit. Az egyik mérnök, akitől azt kérdezték, hogy miért ment át,